

Tàn một giấc mơ

Thanh Vân

Tiếng mưa đập vào cửa kính vào lúc sáng sớm đã đánh thức Vũ. Một nụ cười mãn nguyện nở trên môi chàng. Chàng vội vàng ngồi dậy. Thời tiết như thế này thật tuyệt, nó giúp cho mưu đồ của chàng sớm thực hiện được một cách tuyệt vời. Càng có ít khách hàng chừng nào vào giờ H. thì chỉ càng lợi cho chàng thêm mà thôi. Và chuyện này cũng giúp cho Tuyết được yên tâm hơn để làm theo lời yêu cầu của chàng.

Trong khi cạo râu, Vũ nhìn vào gương và mỉm cười một cách thích thú. Khuôn mặt thanh tú, tóc đen, không có dấu vết gì đặc biệt. Chàng chẳng tốn công nhiều lắm để làm cho Tuyết mê chàng. Tuyết chỉ là một người đàn bà khép kín và không có gì quyến rũ để mời gọi một người khác phái. Hai người trẻ tuổi đã vô tình gặp nhau vào một buổi sáng trong một tiệm bán quà kỷ niệm khi Tuyết đang chọn một bộ dao để dùng trong nhà bếp và Vũ thì đang nghiên cứu cách trộm hàng trên quầy. Khi Tuyết cho chàng biết nàng làm thu ngân viên cho ngân hàng Manufacturer's Trust Bank, Vũ đã chụp ngay lấy cơ hội. Chàng mời nàng đi ăn trưa, nàng chỉ ngập ngừng lấy lệ xong nhận lời. Sau đó là những buổi hẹn đi ăn tối và nói chuyện thân mật. Tuy không yêu Vũ điên cuồng nhưng Tuyết cũng sống trong một trạng thái bàng hoàng, sung sướng.

Thật ra thì Vũ đâu có yêu gì cô nàng nhưng với một nàng con gái giữ trong tay cả một đồng tiền của ngân hàng thì nàng này đã trở thành một món hàng có giá trị ngay.

Mặc áo quần xong Vũ xem lại đồng hồ. Tám giờ hai mươi phút. Chàng nhớ lại tình trạng khủng hoảng tinh thần của Tuyết vào chiều hôm trước và quyết định gọi điện thoại để trấn an nàng.

-Allo?

-Anh đây cung..

-Trời anh Vũ... người đàn bà run rẩy thầm thì...

-Bộ có chuyện gì trục trặc hay sao? Vũ lo lắng hỏi nàng.

-Em... em không làm được chuyện đó đâu!

Khuôn mặt của Vũ chột rần lại. Đã đến giai đoạn này rồi thì không thể nào thối lui được nữa

-Tại sao không? Em sẽ làm được chuyện đó một cách dễ dàng.

-Em không biết nữa Vũ ơi! - nàng trả lời bằng một giọng không tin tưởng lắm - Em không biết nữa!

-Nếu em thật tình yêu anh thì em không nên nghi ngờ như vậy - Chàng trả lời bằng một giọng giận dữ.

-Nhưng em yêu anh, anh biết là em yêu anh mà!

-Vậy thì em ráng chứng tỏ cho anh thấy đi - chàng nói và nở một nụ cười thích thú - Em sẽ không hối hận đâu, anh thề với em đó.

Tuyết thở một hơi dài để dấu tiếng khóc thầm, nàng im lặng một hồi lâu rồi trả lời.

-Thôi được rồi, em đồng ý - nàng nói nhanh...

-Đó ,anh yêu em như vậy đó -Vũ nói nhanh như trút hết mọi sự lo âu - Anh sẽ đến vào lúc đúng mười giờ sáng.

Chàng bỏ điện thoại xuống và đưa tay vào túi quần xem tờ giấy nhỏ còn trong đó hay không. Trên mảnh giấy gói hàng, chàng đã viết hoa những hàng chữ sau đây:

Tôi có súng trong người và tôi không có gì để mất cả. Hãy bỏ đầy tiền vào trong cái bao này. Nếu kêu hoặc bấm nút báo động tôi sẽ giết cô ngay.

Có tuần nào mà nước Mỹ này không có những vụ những tên ăn cướp đưa những tờ giấy loại này cho những cô thu ngân của ngân hàng nhưng không làm cho họ sợ hãi nên đã bị bấm chuông báo động, và những ông này chỉ còn cách bị bắt tổng giam vào khám ngay.

Nhưng đây không phải là hoàn cảnh của Vũ vì chàng đã khôn khéo thuyết phục được Tuyết. Thật ra chỉ cần cô hay ông thu ngân đồng ý, bỏ đầy tiền vào túi như công việc thường lệ hàng ngày, phát lương chẳng hạn, không báo động cho bạn đồng nghiệp hay chỉ bấm nút báo cảnh sát sau khi người đồng lõa đã đi xa với lý do tờ giấy dọa của tên này đã làm cho họ lo sợ.

Trong suốt một giờ chờ đợi sau đó Vũ hút thuốc lá liên tiếp như để dẫn sự bức rức trong người. Chàng biết rằng Tuyết sẽ làm theo những gì chàng đã dặn dò. Lần đầu tiên chàng đề cập đến chuyện đó trong một tiệm cà phê nhỏ ấm cúng, sau khi đi xem hát về, chàng vừa nhìn thẳng vào mắt nàng, tay chàng siết chặt tay Tuyết. Nàng đã thật tình hoảng hốt và như không tin vào những gì chàng nói: -Bộ anh đùa sao? Đâu có! Chúng ta sẽ có một đời sống mới. Em hãy tưởng tượng đi! nào Rome, nào Paris.... những nơi chốn mà em từng mơ ước được đặt chân đến.

-Nhưng đâu phải bằng cách này?

-Cưng biết không, nhà băng nào cũng được bảo hiểm mà! Họ sẽ không bị thiệt hại một xu. Trong khi đó chúng ta có cả một gia tài...

-Nhưng nếu chuyện không thành công? Lỡ có ai bắn vào anh thì sao?

Vũ siết tay nàng mạnh hơn:

-Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra được! Đó là điều anh thấy tuyệt vời nhất. Chỉ cần em chờ vài giây sau khi anh khi anh đi khỏi rồi giả bộ ngã xuống ngất đi. Trong thời gian chờ họ cứu tỉnh em thì anh đã đi xa rồi. Khi đó em chỉ cần cho họ xem mảnh giấy của anh và nói em không có gan bấm nút báo động. Còn về vụ ngất xỉu em cứ nói là bị xúc động quá mạnh khi trông thấy anh bỏ đi. (chàng nở một nụ cười vui thích). Nếu em

đóng kịch giỏi, ngân hàng còn có thể cho em nghỉ nguyên ngày hôm đó để lấy lại sức. Anh sẽ ngồi chờ em ở nhà với vé máy bay của chúng ta.

-Anh Vũ ơi, anh đừng bắt em làm một chuyện như vậy.

-Tương lai của hai đứa mình nằm trong công việc này Tuyết à!

-Em cần phải suy nghĩ chín chắn đã! nàng chậm rãi trả lời, cổ họng như bị siết lại...

-Nhất định rồi - chàng vừa nói vừa siết chặt tay nàng. Anh chỉ cần như vậy, cần em nghĩ đến hạnh phúc của chúng ta.

Vũ không nghĩ ngợi gì nữa. Đối với chàng, một khi hạt giống đã được gieo xuống và săn sóc kỹ càng, nó sẽ nảy mầm và lớn thật nhanh chóng. Và những ngày hôm sau cho chàng biết chàng đã không lầm. Chỉ ba ngày sau thôi là Tuyết thua cuộc. Chuyện nàng không hăng hái lắm không làm cho chàng thất vọng. Nàng đang yêu chàng như điên như cuồng, nàng sẽ làm theo lời chàng để khỏi mất chàng.

Vào lúc chín giờ ba mươi, Vũ dúi tắt điếu thuốc lá, lấy một túi xách du lịch cầm tay và đi ra cửa. Trời đang mưa lớn, chàng kêu một chiếc taxi và bước lên.

Vào đúng mười giờ sáng như đã hẹn trước, chàng đẩy cửa ngân hàng và vui mừng hết sức khi trông thấy trời mưa đã làm giảm đi sinh hoạt hàng ngày. Chỉ có hai thân chủ và chuyện đáng kể là quầy của Tuyết không có người nào.

Rất tự nhiên, chàng bình thần đến quầy của Tuyết, đưa cái xách và miếng giấy viết sẵn. Tuy không nói một lời nào cũng như không nhìn lên nhưng người đàn bà trẻ không giấu được sự xúc động, mặt nàng rần rần, đôi tay run run, nàng hốt tiền trong ngăn kéo bỏ vào chiếc xách.

Cổ họng Vũ như thắt lại vì lo sợ. Sau bao nhiêu sự thu xếp, bao nhiêu công trình của chàng để nàng bằng lòng làm chuyện này, giờ đây vô lễ lại để cho nàng làm hỏng chuyện vào phút chót hay sao?

-Bình tĩnh - chàng nghiêng răng thâm thì - em hãy bình tĩnh.

Người đàn bà như chợt giật mình. Vẫn không nói một lời, nàng lấy hết tiền dồn vào chiếc xách xong đưa cho chàng.

Sự vui mừng như một luồng điện chạy dài theo xương sống của Vũ. Nhanh nhưng không hấp tấp, chàng đi ra cửa, qua khỏi người cảnh sát mặc đồng phục của một hãng cảnh sát tư, người này chỉ liếc sơ chàng và Vũ đi ra, kêu taxi xong bình tĩnh bước lên.

Nửa giờ sau Tuyết vội vã kêu taxi trở về nhà nàng. Đúng như lời Vũ tiên đoán, ngân hàng cho nàng nghỉ hết ngày hôm nay. Mặc dù vào giờ này đường không bị kẹt và chuyến đi chỉ có vài phút là đến, nhưng sao Tuyết thấy nó dài như cả một thế kỷ. Tâm hồn nàng đang bị xâu xé giữa những tình cảm đối chọi nhau, ngực nàng như bị dồn ép

giữa hai gọng kìm, nàng trả tiền xe mà cũng chẳng buồn nhìn đến khuôn mặt của người tài xế. Bây giờ là phút của sự thật, giây phút mà nàng e ngại nhất.

Vũ không có trong nhà nàng.

Trong một vài phút đầu đón tưởng như không thể nào chịu đựng được, nàng đứng lặng yên, cực kỳ

đau khổ. Rồi sau đó, với một sự cố gắng phi thường, nàng ngồi xuống ghế. Tự sâu thẳm tâm hồn, nàng đã từng đoán rằng cuộc phiêu lưu tình cảm của nàng sẽ kết thúc như thế này. Vũ đã đóng kịch với nàng từ đầu. Dưới cái dự tính mơ hồ đầy ảo tưởng là lo cho tương lai của hai người, chàng này đã cố gắng thuyết phục nàng và sau đó cũng không một chút do dự khi bỏ nàng để cao chạy xa bay đến một phương trời khác với số tiền cướp được nhờ sự trợ giúp của nàng.

Nàng ngồi yên lặng nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ càng lúc càng nặng hạt như không muốn dứt, lòng nàng thật trống trải, khuôn mặt cứng ngắt với đôi mắt thất thần...

Trong khi đó, ở phi trường, sự vui sướng của Vũ cũng biến mất khi chàng nhận ra một cách quá muộn rằng Tuyết không ngu dần như chàng tưởng, nàng đã nghĩ ra được cách báo thù nếu chàng tìm cách lừa dối nàng.

Những câu bào chữa nghẹn lại trong cổ họng của chàng khi những cảnh sát viên mở xách tay của chàng và tìm ra nguyên vẹn số tiền tám mươi bốn ngàn còn nguyên giấy bọc ngang của ngân hàng Manufacturer's Trust Bank. Ở giữa đồng bạc bằng giấy đó là hai con dao làm bếp bóng loáng, hai con dao bằng sắt đã làm chuông báo động hệ thống an ninh của phi trường reo inh ỏi trước khi chàng bước lên phi cơ